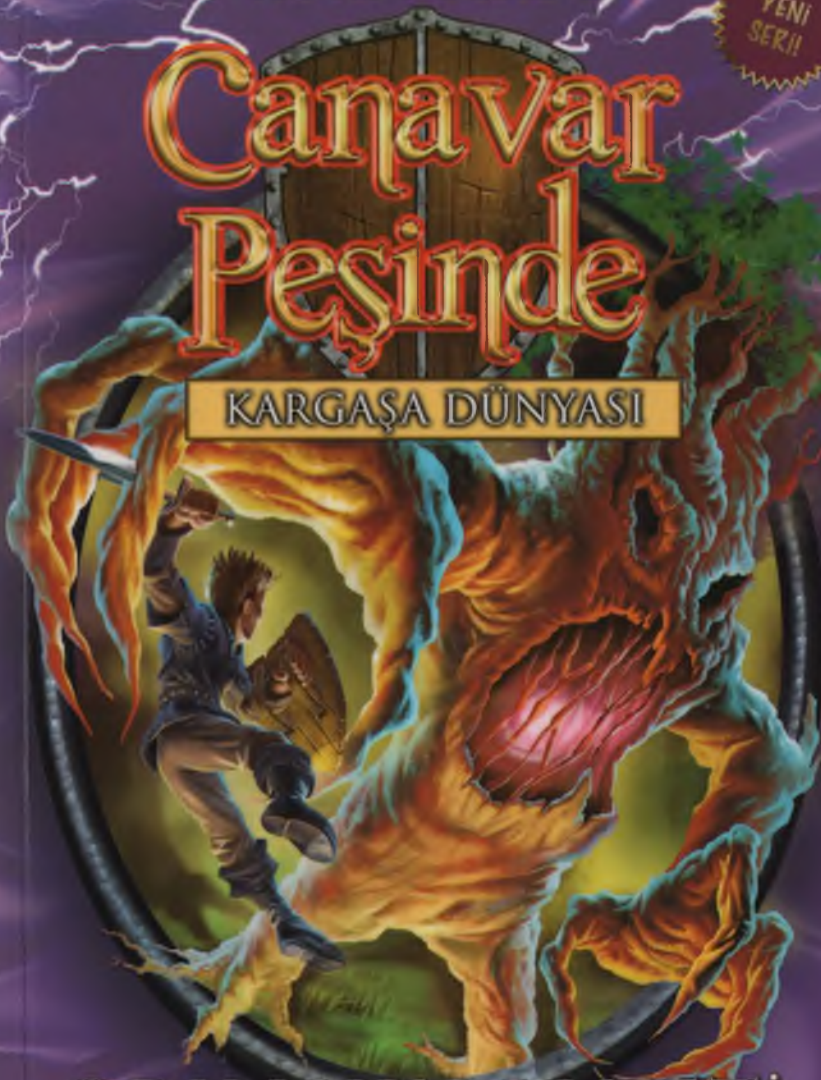
ADAM BLADE

YENİ SERİ!

Canavar Peşinde

KARGAŞA DÜNYASI

ORMANIN LANETİ

TERRA

BEYAZ BALİNA

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:
Kargaşa Dünyası

Kayonya ormanlarına ürkütücü bir sessizlik hâkim.
Hayvanların terk ettiği bu ormanlara
hiçbir insan ayak basamıyor.
Tüm bunların nedeni, Ormanın Laneti Terra.
Tom, bu Canavarı yenemezse
annesini asla iyileştiremeyecek.

Kargaşa Dünyası serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Kertenkele Kral Komodo
- Kemirgen Yaratık Muro
- Şeytani Yarasa Sivri Diş
- Bataklık Adam Kasvet
- Arılar Kraliçesi Vespik

₺7.00
ISBN 978-975-999-860-8

9 yaş ve üstü

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbook.com.tr

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2016

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 35
KARGAŞA DÜNYASI
Ormanın Laneti Terra
Beast Quest
Terra the Curse of the Forest
ISBN: 978-975-999-860-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Beast Quest Limited, 2010
© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims © Orchard Books 2010
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Aslı Onat
Düzelti: Filiz Çiçek Bil
Son okuma: Ergül Karakaya
Çeviren: Can Türkyılmaz
Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **EKOSAN MATBAACILIK**
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No:1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

ORMANIN LANETİ

TERRA

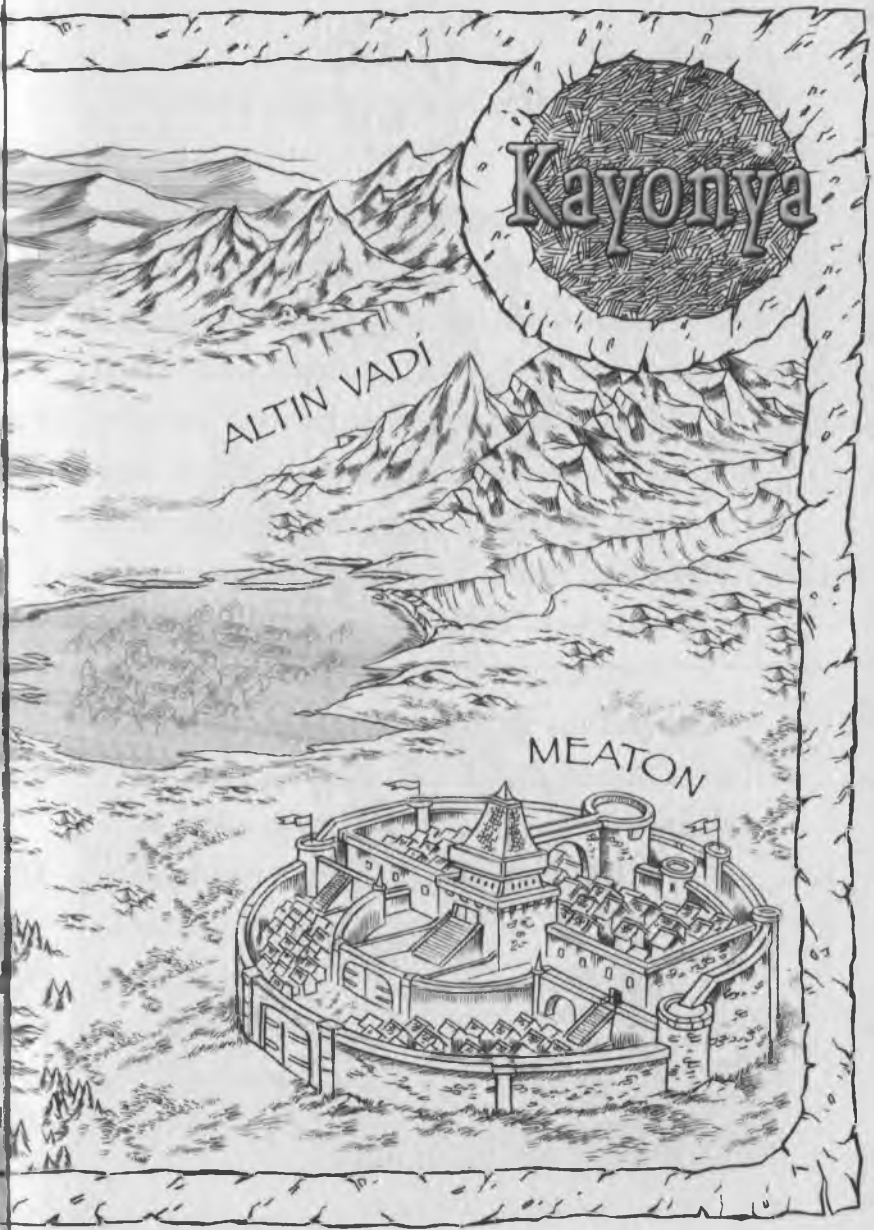
Canavar Peşinde

KARGAŞA DÜNYASI

ADAM BLADE

BUZ ÇÖLÜ
KAYONYA BATAKLIKLARI
KAYONYA OVALARI
KAYONYA ORMANI

Kayonya
ALTIN VADİ
MEATON

Hepinizi selamlıyorum genç kahramanlar!

Tom büyük bir maceraya atılmaya karar verdi ve öğretmenlerin en büyüğü; ustam Aduro'dan öğrendiğim büyülerle ona ve arkadaşlarına yardım etme onuruna eriştim. Tom'un sınavları zorlu olacak: yeni bir krallık, kayıp bir anne ve Velmal'in kontrolündeki altı yeni Canavar. Tom yalnızca bir krallığı kurtarmak için değil, ona en yakın kişilerin hayatını kurtarıp, sevginin gücünün kötülükten üstün olduğunu ispatlamak için de savaşıyor. Peki; sevgi gerçekten kötülüğü yenebilir mi? Tom bunu ancak güçlü kalarak ve umudun ateşini hep canlı tutarak öğrenebilir. Umarım bu ateşi hiçbir hain rüzgâr söndüremez...

Sevgilerimle,

Çırak Mark

GİRİŞ

Baltasını omuzunun üzerinde dengeleyen Edrik, orman boyunca ilerlemeye başladı. Ayağının altındaki kuru yaprakların çıtırtısı, kulaklarını sağır edecek kadar gürültülü geliyordu ona. Hatta bu sessizlikte kalp atışlarını duyması işten bile değildi. Peki, ağaçlara yuva yapan kuşlar ve çalıların arasında gezinen bütün hayvanlar şimdi nereye gitmişti?

Dalların arasından sızan ışık, Kayonya Ormanı'nı yer yer aydınlatıyordu. Hafif esintiyle dans eden eğrelti otlarına, ağaçlara sarılarak yükselen mantarlar eşlik ediyordu. Edrik, *burası böyle tehlikeli olmasaydı ne kadar güzel bir yer olurdu,* diye düşündü. O ay ormana giren üç arkadaşından bir daha haber alınamamıştı.

Delisin sen, dedi kendi kendine. *Buraya adımını atmamalıydın...*

Fakat Edrik'in başka çaresi yoktu. Arkadaşlarının izini sürmek istiyordu. Ayrıca köye lazım olan odunları yalnızca burada bulabilirdi. Eğer odun olmazsa daha fazla silah yapamazlar, silahları olmazsa da zalim Kraliçe Romaine'den asla kurtulamazlardı. Edrik, kraliçenin neden halkına ihanet etmeye başladığını

anlamıyordu ama öyle ya da böyle, onu durdurmak zorundaydılar.

Matarasından bir yudum su içip yola devam etti. Gözlerini bir an bile etrafındaki gölgelerden ayırmıyordu. Bir yandan da kendini, orman hakkındaki hikâyelerin gerçek olmadığına inandırmaya çalışıyordu. Burada tavşanlar ve geyiklerden başka canlı yoktu.

Hele ki korkunç canavarların yaşaması olanaksız, diye düşündü.

Aniden ayağını bir şey yakaladı ve kendini yerde buldu. Yüzü, yosunlu toprağa çarparken korkuyla çığlık atmıştı. Hızla arkasına bakınca bunun sadece ayağına takılan bir ağaç kökü olduğunu gördü ve rahat bir nefes aldı.

"Aptal olma Edrik," diye mırıldandı ve bir ağacın gövdesinden destek alarak

ayağa kalktı. Tam karşısında ters dönmüş bir sepet görünce şaşırdı. Sepetin hemen yanında ise çürümeye yüz tutmuş bir sürü elma duruyordu.

Edrik heyecanla, "Gvinet?" dedi. Arkadaşı birkaç gün önce kaybolmuştu ve bu kesinlikle onun sepetiydi.

Edrik etrafına bakınarak sepete yaklaştı. Kocaman ormanda kimse görünmüyordu.

Fakat ani bir uluma, sessizliği bıçak gibi kesti. Garip, ince bir sesti bu.

Sakin kalmaya çalışan Edrik, "Rüzgâr olsa gerek," diye söylendi. "Korkacak bir şey yok..."

Sepeti ardında bırakarak hızla ilerlemeye başladı. Bir süre sonra uzun bir ağacın göze çarptığı bir açıklığa ulaştı. Ağacın gövdesi bir ok gibi dümdüzdü ve sağlıklı görünüyordu. Bu ağaçtan harika bir koçbaşı yapabilirlerdi.

Edrik, bacaklarını iki yana açıp ayaklarını toprağa yerleştirdi ve baltasını ağacın dibine vurmaya başladı. Ağacın kabuğu paramparça oldu ve darbenin şiddetini güçlü omuzlarına kadar hissetti. Sonra baltayı saplandığı yerden çıkarıp yeniden savurdu.

Çok geçmeden sallanan ağaca son bir darbe vurdu ve ağaç gıcırtıyla devrilmeye başladı.

Hızla kenara kaçan Edrik, "Düşüyor!" diye bağırdı.

Ağacın koca gövdesi yere çarpınca, her yeri toprak ve yapraklardan oluşan bir bulut kapladı.

Edrik hızla işe koyulup dalları budadı. Bir süre sonra doğruldu ve eserine gururla baktı. Bu gövdeyi köye götürmek için emektar beygirine ihtiyacı vardı.

Yarın sabahtan, ihtiyar Çekçek'i alıp geleyim. Akşam yemeğine dönmüş oluruz! diye düşündü.

Ağrıyan sırt kaslarını esnetti ve alnında biriken teri sildi.

Fakat o da ne? Birkaç adım uzağında daha büyük bir ağaç vardı. Edrik'in kolları kadar kalın sarmaşıklar ağaca dolanmış, üstteki dallara kadar uzanmıştı. Hatta kollarından birinde küçük, beyaz bir çiçek açmıştı.

"Bu ağacı daha önce fark etmemiş olmam çok garip," dedi kendi kendine. "Ama böyle bir fırsatı kaçıracak değilim tabii."

Edrik baltasını kaldırdı. Fakat indirmeye fırsat bulamadan ağacın kabuğunda bir yarık açıldı.

Edrik korkuyla, "Ne oluyor?" dedi.

Gövdedeki yarıkta nefretle parlayan iki sarı göz belirdi.

Yukarıdan bir hışırtı duyan Edrik başını kaldırdı. Kollara benzeyen iki uzun dal, vücuduna dolanmaya başladı. Biri belini, diğeri ise bileğini sardı.

"Yardım edin!" diye bağırdı Edrik. "Bu... bu ağaç canlı!"

Kendini korumak için baltasını kaldırdı ama bir başka dal baltayı hemen sararak elinden çekip aldı.

Edrik, dehşetle karşısındaki sarı gözlere bakıyordu. Gözlerin hemen altında bir yarık daha açıldı. Sivri kıymıkların birer diş gibi sıralandığını görünce bunun, yaratığın ağzı olduğunu anladı. Ağızdan yayılan çürümüş bitki kokusu, Edrik'i sersemletti.

Öfkeyle kükreyen canavar ağaç, köklerini büyük bir gürültüyle topraktan çekip çıkardı. Köklerle beraber ıslak toprak da yeryüzüne çıkmıştı. Edrik, her yanını saran sarmaşıklardan kurtulmaya çalışsa da kollarıyla bacaklarını oynatamıyordu. Aşağı doğru indirildiğini ve az önce Canavarın kalktığı yere sürüklendiğini fark etti.

Ayaklarını toprağa dayayarak ona karşı koymaya çalıştı ama bunun hiç faydası yoktu; Canavar çok kuvvetliydi.

Islak toprağa kadar sürüklenen Edrik, bacaklarının zorla toprağa gömüldüğünü hissedebiliyordu. Ağaç kabukları, ayak bileklerini sarmaya başlayınca dehşete düştü. Yapraklar ve sarmaşıklarla kaplanan bacaklarını artık göremiyordu. Dallar üzerine tırmanmaya, göğsünü sarmaya başladı. Ardından boynuna ulaştı ve en sonunda ağzını kocaman bir el gibi kapattı. Edrik, artık nefes alamıyordu.

Ağacın içinde tutsak olmuştu! Canavar zaferle kükrerken Edrik, ormana hiç gelmemiş olmayı diliyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

GECE GELEN MİSAFİR

Tom, Fırtına'yı dikkatle bataklıktan karaya çıkardı.

Bir yandan atın boynunu okşayıp, "Aferin oğlum," dedi. Fırtına'nın bacakları yapışkan çamurla kaplanmıştı ve hayvan çamurdan kurtulmak istercesine yelesini savurup duruyordu. Peşlerinden gelen Gümüş de patilerini ıslak topraktan çekip çıkardı. Kürkünde yer yer çamur topakları kalmıştı.

Ama bataklıktan kurtulmuş olmanın verdiği heyecanla oradan oraya koşuşturup neşeyle havlamaya başladı.

Elenna, "Şuradan kurtulduğumuza seviniyorum!" dedi.

Tom, "Bataklık Adamı Kasvet'i de yendiğimize göre," dedi neşeyle "Freya'yı iyileştirmeye bir adım daha yaklaştık." Fırtına'nın eyer çantasını açarak, annesini iyileştirecek iksir için gereken son malzeme olan sarmaşık kolyeye bir daha göz attı.

Hava aniden kararıp serinleyince Tom ürpererek gökyüzüne baktı. Kayonya'daki maceraları boyunca güneşin aniden batmasına alışmıştı. Gümüş ise uluyordu.

"Kamp kuracak bir yer bulmalıyız," dedi Tom.

Elenna başını sallayıp, "Evet, zaten

dinlenmemiz lazım," diye yanıtladı. Sonra etrafına bakındı. "Şurası iyi mi, ne dersin?" Ufuk çizgisinin hemen önünde yükselen kayaları işaret ediyordu. Kayaların yanındaki açıklık yüksekte kalıyordu ve çamurdan uzaktı.

Fırtına'yı hafifçe dürten Tom, atını yokuş yukarı sürdü. Tepeye ulaştıklarında günün son ışıkları da kaybolmak üzereydi. Tom, eyerden aşağı atladı ve Fırtına'nın sırtındaki çantaları çözdü. Yere iki yatak serdikten sonra bayat bir ekmek parçası çıkardı ve onu ikiye bölerek dilimlerden birini Elenna'ya uzattı.

"Kalan tüm yiyeceğimiz bu kadar," dedi kıza.

Ekmeği iştahla yiyen Elenna, "Merak etme," diye yanıtladı. "Yakınlarda bir kasaba bulur ve yiyecek karşılığında bir şeyler takas ederiz."

Kendine çimen bulup otlamaya başlamış olan Fırtına'nın keyfi yerindeydi. Gümüş ise koşarak avlanmaya gitti.

Elenna kahkaha atarak, "Belki bizim için birkaç tavşan yakalar," dedi.

Son odunlarını da ateş yakmak için kullanan Tom ve Elenna yan yana oturup ellerini ısıttılar. Kayonya'da gecenin ne kadar süreceğini kestirmek olanaksızdı. Bazen daha ateş yanarken bazen de korlar söndükten sonra sabah oluyordu.

Tom yatağına uzanırken Kayonya'nın üç ayı, gökteki yolculuklarına başlamıştı.

Acaba annem de gökyüzünü izleyebiliyor mudur? dedi içinden. Sonra yan tarafa döndü. Ne zaman annesi Freya'yı düşünse öfkeyle yumruğunu sıkıyordu. Kötü büyücü Velmal, kara büyüsüyle annesini

zehirlemiş ve Freya'nın çaresizlik içindeki görüntülerini bir lanet gibi Tom'un zihnine sokmuştu. Tom, Freya'yı son gördüğünde kadın iyice zayıf düşmüştü. Ayrıca derisi bembeyaz ve çatlaklarla doluydu.

Ama Freya şimdi neredeydi? Ve kötü büyücü, ona nasıl işkence ediyordu? Görevin yarısını tamamlamışlardı ama hâlâ bulmaları gereken iki malzeme vardı. Bu malzemeleri de bulduktan sonra annesini iyileştirecek iksiri yapabilirlerdi.

Tom "Seni yüzüstü bırakmayacağım," diye fısıldadı kendi kendine.

Aniden bir tıslama duydular. Ateş daha parlak yanmaya başladı. Alevler döne döne yükselince Tom da ayağa fırladı. Fırtına, telaşla kişniyordu.

"Ne oldu?" dedi Elenna.

Karanlıkta yavaşça bir şekil beliriyordu: Önce uzun bir şapka göründü, şapkayı bir vücut ve nihayet çizmeler takip etti. Ateş söndüğünde, karşılarında tanıdık bir yüz vardı: Büyücü Aduro'nun çırağı Mark'tı bu...

Tom gülerek, "Nasıl geleceğini kesinlikle iyi biliyorsun," dedi.

Elbisesindeki külleri silkeleyen Mark, "Selamlar," dedi gülümseyerek. "Sanırım bana bir hediyeniz var?"

Tom, hemen Fırtına'nın eyer çantasına gidip sarmaşık kolyeyi çıkardı. Onu Çırak Mark'ın avucuna bırakırken, çocuğun yüzünün kaygıyla kırıştığını fark etti.

Endişeyle "Ne oldu?" diye sordu.

Mark, yorgun gözlerini Tom'a çevirerek "Korkarım ki zaman, artık en büyük düşmanımız," dedi. Tom, kalp atışlarının

hızlandığını hissetti. "Savaş, acımasız bir gölge gibi Kayonya'ya çökmek üzere..."

"Ama kazanıyoruz," dedi Elenna. "Şimdiden dört Canavarı yenmeyi başardık."

Genç büyücü, çaresizce başını salladı. "Kraliçe Romaine'in sarayından geliyorum. Tüm krallık birbirine girmiş durumda."

Elini havada bir kez sallayınca gözlerinin önünde görüntüler belirdi. Yanan evlerden diğerlerine alevler sıçrıyor, iri kıyım bir adam kılıcını komşusuna doğru savuruyor, insanlar çığlık çığlığa koşturuyordu. Hızla sahibesinin yanına gelen Gümüş, görüntülere bakıp hırladı.

Tom dehşet içinde, "İnsanlar en yakınlarına bile düşman olmuş," diye mırıldandı. Görüntü, arkasında ufak bir duman bulutu bırakarak kayboldu.

"Bu gördüklerimiz Velmal'in işi, öyle değil mi?" diye sordu Tom.

"Ne yazık ki öyle," diye yanıtladı Mark. "Kayonyalıları birbirlerine düşürüyor, çiftçilerin ekinlerini yok ediyor ve insanların duyduğu öfke, dev bir salgın gibi krallık boyunca yayılıyor. İnsanlar, olan

bitenler için kraliçeyi suçluyor."

"Peki, ne yapabiliriz?" diye sordu Tom. "Yüzleşmemiz gereken iki Canavar daha var."

Aniden borazan sesleri duyulunca Mark, hızla arkasına döndü.

"Bunlar kraliyet borazanları," dedi heyecanla. "Kraliçe, ordusunu topluyor. Şimdi gitmek zorundayım."

Mark'ın görüntüsü kaybolurken Tom, elini ona uzatıp "Ne yapmamız gerektiğini söyle!" diye seslendi.

Mark sert bir ifadeyle, "Yapabileceğiniz tek bir şey var," diye yanıtladı. "Elinizi çabuk tutmalısınız."

Mark'ın görüntüsü silinirken, sesi rüzgâra karıştı ve esintiyle beraber kayaların arasında kayboldu.

Tom, çaresizce Elenna'ya baktı. Kraliçenin ordusunu Velmal'le savaşmaya göndermesi, Freya'nın savaşın ortasında kalması demekti. Annesi, böylesine hastayken kendini nasıl koruyacaktı?

"Yola çıkmalıyız," dedi Tom. "Hemıde hemen..."

İKİNCİ BÖLÜM
SAVAŞIN EŞİĞİNDE

"Ama hava hâlâ aydınlanmadı," dedi Elenna. "Yolu bulamayız."

Tom, Fırtına'nın eyerini yerleştirip kemerlerini sıktı.

Eyere tırmanırken, "Burada oturup annemin ölmesini bekleyecek değilim," dedi. "Yavaş da olsa ilerlemeye başlarsak daha çok yol alırız."

"Haklısın," dedi Elenna. Arkadaşının

arkasına atladı ve Gümüş'ü de yanlarına alarak kayalıktan ayrıldılar. Taşlık yolda ilerleyen Fırtına zaman zaman kaysa da dengesini buluyordu.

Büyük bir kararlılıkla ilerleyen Tom, yorgunluğunu unutmuştu. Fakat aylar batıp gün ışıyınca, gözkapaklarını yorgunlukla kırpıştırmaya başladı.

Günlerdir doğru düzgün uyumadık, diye geçirdi içinden.

O sırada "Fırtına'nın bir sıkıntısı var," dedi Elenna.

Tom dizginleri çekip atın boynuna doğru eğildi. Fırtına'nın sol ön toynağı havadaydı.

Aşağı atlayıp "Neyin var oğlum?" diye sordu. Fırtına pofurdadı.

Eğilip, atın nalının gevşemiş olduğunu fark edince kendini suçlu hissetti.

"Ne kadar da bencilim," dedi. "Taşlıkta ilerlerken gevşemiş olmalı. Kör karanlıkta yola çıkmaya zorlamamalıydım sizi."

Arkadaşının, omuzuna dokunduğunu hissetti. Başını kaldırınca Elenna'nın ona anlayışla gülümsediğini gördü.

"Kendine bu kadar yüklenme," dedi Elenna. "Velmal'in anneni tutsak etmesinin seni ne kadar etkilediğini hepimiz iyi biliyoruz."

Gümüş, Tom'un bacaklarına sürtünüp burnunu avucuna sürttü. Bu destek, Tom'u her zamankinden daha da kararlı yapmıştı. "Hadi bakalım," dedi. "Bir nalbant bulalım."

Sihirli tılsımı boynundan çıkardı ve arkasını çevirip yeni haritanın belirmesini bekledi. Tılsımda, harita boyunca gümüş birer ipe benzeyen yollar gözüktü. Yollardan biri, diğerinden daha parlaktı ve

karanlık bir ormana doğru gidiyordu. Yolun sonunda yedi yapraklı, beyaz bir çiçeğin resmi vardı. "İşte gideceğimiz yer," dedi Tom. "Aradığımız malzeme bu çiçek olmalı."

Elenna, "İyi ama onu koruyan Canavar nerede?" diye sordu.

Tom, tılsıma daha yakından bakınca bir isim parladı: "Terra". Fakat sonra sönerek kayboldu.

Kafası karışan Elenna, "Belki de tılsımın gücü azalıyordur?" dedi.

"Belki de Terra saklanıyordur," diye karşılık verdi Tom.

Elenna, haritada ormanın biraz ötesindeki başka bir noktayı işaret etti. Meydanın etrafında küçük kulübeler vardı. Kulübeler, bağlarla ve ağaçlıklarla çevrelenmişti. "Şu köy, yolumuzun üstü sayılır," dedi Elenna.

Tom, Fırtına'nın dizginlerini kavrayıp "Biraz sabret oğlum, nalını yeniden çaktıracağız," dedi. "Yolu azıcık uzatmış olacağız ama senin için en azından bunu yapmalıyız."

Tom, köye yaklaştıkça olgun üzümlerin sarktığı asmalarla karşılaşmayı bekliyordu. Fakat asmalardan hiç iz yoktu. Bunun yerine, her tarafta kesilmiş ağaçların kökleri vardı. Köklerin üzerlerindeki izlerden ağaçların baltayla kesildikleri anlaşılıyordu.

Elenna, "Buradaki köylüler bir sürü ev yapmış olmalı," dedi.

Bağlardaki asmalar bakımsızdı ve pek çoğu kendi ağırlığının altında ezilip kurumaya yüz tutmuştu. Bitkilerin üzerleri

yabani otlarla sarılmış, meyveler fazla olgunlaşmış hatta çürümeye başlamışlardı.

Tom merakla, "Buraya ne olmuş böyle?" diye mırıldandı.

Küçük bir tepeye tırmanınca, heyecanla nefesini tuttu. Göz alabildiğine uzanan bir bölge boyunca bütün ağaçlar kesilmişti. Sadece birkaç yüz metre ötedeki karanlık ormana dokunulmamıştı. Tılsıma yeniden göz gezdiren Tom, yolun ormanda bittiğini gördü.

"Çiçek orada olmalı," dedi.

Kulaklarına bir şıngırtı gelince aşağı baktılar. Yerden siyah bir duman yükseliyor, dumanın arasından küçük bir köy görünüyordu. Tom, Fırtına'yı yavaşça köye doğru sürerken, buranın Errinel'e hiç benzemediğini düşündü. Köydeki evlerin duvarları isten simsiyah olmuştu ve

panjurları külden korunmak için sıkı sıkı kapatılmıştı. Kasabadan yükselen çekiç ve testere sesleri, demircinin çekicine eşlik ediyordu.

Tom'un karşılaştığı ilk kişi, bir ok ucunu, okun gövdesine bağlamaya çalışan genç bir kadındı. Yanındaki oğlan ise bir sandalyeden söktüğü tahta parçasını bıçağıyla sivriltiyordu.

"Tüm köy cephaneliğe dönüşmüş sanki!" dedi Elenna.

Yanlarından geçtikleri yaşlı adam, bir yandan elindeki kalkanı dövüyor, bir yandan da kuşkuyla Tom ve Elenna'yı süzüyordu. Tom, adamın elindeki kalkanın aslında bir kapının parçası olduğunu fark etti.

Köyün meydanına geldiklerinde Fırtına'nın toynağı iyice kötülemişti.

Demircinin önünde iki dev mancınık duruyordu.

"Burası işimizi görür," dedi Tom. Arkasında Elenna'yla beraber eğilerek alçak kapıdan geçtiler. İçeride Tom'dan pek de büyük olmayan bir kız vardı. Önüne bağladığı kalın önlüğüyle örsün üzerine eğilmiş, kıvılcımlar saçarak yeni döktüğü kılıcı dövüyordu.

Başını kaldırıp Tom'a baktı ve işine ara vermeden konuşmaya başladı.

"Zaten silahın var... benden ne istiyorsun?"

Kızın kabalığına şaşıran Tom, "Atım için yeni bir nal arıyorum," dedi.

Kız, onunla dalga geçercesine homurdandı ve kılıcı hızla suya daldırdı.

"Daha çok ararsın," dedi Tom'a. "Eğer

isyancıların işini yarıda bırakırsam babam deliye döner."

Tom içinden, *işte şimdi anlaşıldı,* diye geçirdi.

Elenna, kıza birkaç adım yaklaşıp "İyi ama kime karşı ayaklandınız?" diye sordu.

Kız kılıcı sudan çıkarıp iyice inceledi. Sonra başını çevirip Tom ve Elenna'ya çok

aptalca bir soru sormuşlar gibi baktı. Alaylı alaylı "Günaydın!" dedi. "Tabii ki Kraliçe Romaine'e karşı!"

Tom ile Elenna bakıştılar. Mark'ın gösterdikleri gerçek oluyordu: İç savaş kapıdaydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
KAYONYA'NIN DÜŞMANLARI

"Savaş çözüm değildir," dedi Tom. "Kayonya'da yaşananların suçlusu kraliçe değil, lütfen bana inanın."

"Keşke buna inanabilsem," dedi kız. Bunu söylerken geçmişe gitmişti sanki. Kılıcı bir kenara attı. "Eskiden silaha hiç ihtiyaç duymadığımız zamanları hatırlıyorum. Bütün Kayonya'nın en sulu, en tatlı üzümleri bizim bağlarımızda yetişirdi." Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Tom teselli etmek için kıza yaklaşırken, Fırtına'nın telaşla kişnediğini duydu. Hızla dışarı fırlayınca Elenna ve kız da onu takip ettiler. Tıknaz bir adam atın yanında durmuş, Fırtına'nın kuvvetli bacaklarıyla sağlam gövdesini inceliyordu.

"İyi hücum atı olur bundan, ne dersiniz?" dedi Tom'a. "Ata karşılık ne istersiniz?"

Tom "O satılık değil," dedi sert sert. Adam söylenerek uzaklaşırken kız "Benim adım Edel," diyerek kendini tanıttı.

Tom da kendisiyle Elenna'yı tanıtıp konuşmaya devam etti. "Şimdi uzun uzun açıklayamam ama beni iyi dinlemelisin. Barış hâlâ mümkün. Biz bu savaşı engellemeye çalışıyoruz ve bunu yapabilmemiz için öncelikle atımızın yürüyebilmesi gerek. Eğer bize yardım

edersen köyünün en kısa zamanda normale dönmesi için elimizden geleni yapacağız."

"Pekâlâ," dedi Edel. "İstediğinizi yapacağım ama çabuk olmalıyız." Bir yandan da endişeli bakışlarla etrafı kolaçan ediyordu. "Babam ihtiyarlarla konuşmaya gitti. Eğer geri döndüğünde işimi savsakladığımı görürse beni döver."

Edel, bahçedeki Fırtına'nın nalını sökmeye başladı. Hemen yanlarında üzgün bakışlı, yaşlıca bir at daha duruyordu. "Sizi Çekçek'le tanıştırayım," dedi kız. Etrafına bakınan Tom, ahırın çatısının bir kısmının söküldüğünü gördü. Çatıdan sökülen tahta parçaları duvara dayanmıştı.

Tahtaları Elenna da fark etmişti. Merakla, "Neden binaları parçalıyorsunuz?" diye sordu. "Yolun biraz ötesinde koca bir orman var?"

Edel, eski nalı elinden düşürdü ve iri iri açılmış gözleriyle Elenna'ya bakıp "Hayatta olmaz," dedi. "Bunu yapamayız..." Sesindeki korkuyu fark etmemek imkânsızdı.

Tom kızı ürkütmemeye çalışarak, "Neden olmasın?" diye sordu. "Oradaki odunlar kaliteli değil mi yoksa?"

Edel yeni nalı çakarken Fırtına, sakin sakin bekliyordu.

"Oradaki odunlara diyecek yok, kaliteleri muhteşem... Fakat sorun şu ki..." Biraz durakladıktan sonra derin bir nefes alıp devam etti. "Orası pek güvenli değil."

Gözlerini hiç kaldırmadan nalı çakmaya devam etti.

Bizden bir şey saklıyor, diye düşündü Tom. *Acaba Terra'yla mı ilgili?*

Yumuşak bir sesle, "Yoksa ormanda korktuğun bir şey mi var?" diye sordu.

Fırtına'yla işini bitiren Edel ürpererek "O orman artık lanetli!" dedi. "Oraya giden kimse geri dönmedi. Karanlık Orman şimdiye dek dört kişiyi bizden aldı. İçlerinden biri de Edrik'ti..." Gözleri doldu. "Edrik, benim kardeşimdi."

Elenna ile göz göze gelen Tom, onun kaşlarını kaldırdığını fark etti. Bunlar, Canavarın işi olmalıydı.

Bahçede dolaşarak nalına alışmaya çalışan Fırtına halinden memnun görünüyordu. Yelesini savurarak kıza teşekkür etti. "Eskisinden de iyi oldu," dedi Tom. "Bize yardım ettiğin için teşekkürler."

Birden yakınlardan öfkeli bir bağırış duyuldu. "Sakin olun! Sessiz durun bakayım!"

Edel'in gözleri korkuyla açıldı. "Babam gelmiş! İhtiyarlarla işini çabuk bitirmiş demek."

Gümüş'ü de yanlarına alan Tom ve Elenna, meydana çıkan kapıdan geçtiler. Edel ve Fırtına da onları takip ediyordu. Demirciye girmelerinden bu yana kalabalık daha da büyümüştü. Herkesin elinde iyi kötü bir silah vardı. Tom, genç bir çiftçinin elindeki orağı kaldırdığını gördü. Geniş boyunlu, dev gibi bir adam ise ters çevrilmiş bir kutunun üzerine çıkmış, bağırarak kalabalığı yatıştırmaya çalışıyordu. Tom, *bu Edel'in babası olmalı,* diye düşündü.

"Herkes aynı anda konuşurken tartışamayız!" diye bağırdı adam. "Sessiz olun!"

İnsanlar birer birer sustular. Fakat yakındaki bir kadın cırtlak sesiyle, "Kraliçe

ordusunu toplamadan saldırmalıyız!" dedi. "Hemen şimdi başkente yürümeye başlayalım! Etraftaki köylerden de destek alarak büyürüz!"

Sözleri, etrafındakileri de cesaretlendirdi ve yeniden bağrışmaya başladılar.
Tom, kızgın görünseler de köylülerin korktuklarını fark etti.

"Delirdin mi sen?" dedi yaşlı bir adam. "Romaine'in sadece büyüleri bile bizi yenmeye yeter! O, bir cadı olmalı!"

"Doğru söylüyor," dedi bir başka ses. "Ormana gidenlerin bir daha dönmemesini başka nasıl açıklayacaksın?"

Elenna, Tom'un kolunu sıkıp "Keşke onlara, bunların nedenini anlatabilseydik," diye fısıldadı.

Tom başını sallayarak "Anlatsak da bize inanmazlar ki," dedi.

Aniden "İşte orada!" diye bağırdı bir ses. Herkes dönüp Tom'a baktı. Fırtına'yı almak isteyen tıknaz adamdı bu. "Atını savaşa sokmak istemeyen işte buydu!" Yuhalamalar ve hakaretler yağmaya başladı.

"Bakın kalkanı da var!" diye bağırdı aynı adam. "Hatta bir de kılıcı."

İnsanlar yaklaşınca Tom ve Elenna demircinin duvarına kadar geriledi.

"Lütfen beni dinleyin!" diye bağırdı Tom. Elini kılıcından uzak tutuyordu. Çünkü durumun ciddileşmesini ve birilerinin canının yanmasını istemiyordu. Gümüş, hırlayıp dişlerini gösterdi.

Tıknaz adam, "Kızın yayıyla okları da hiç fena görünmüyor," diye ekledi.

"Size yardım etmek için buradayız," dedi Elenna. Tom, arkadaşının da yayına dokunmadığını fark etti. "Kraliçe Romaine sizin düşmanınız değil."

Sözleri, kalabalığı daha da kızdırmıştı. İri yarı demirci, "Onu korumaya nasıl cesaret

edersiniz?" dedi. "Ne olduğunuz anlaşıldı: Siz casussunuz!"

Elindeki orağı kaldıran çiftçi, "Öldürelim bunları!" diye bağırdı. "Casuslara acımayın!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
DONMUŞ ORMAN

Yaklaşan köylülerden birkaçı, silahlarını kaldırdı. Bir mızraktan yansıyan güneş, Tom'un gözünü aldı. Mızrağı kaldıran kadının bakışları giderek sertleşiyordu. Gözlerinde çaresiz bir ifadeyle yaklaşan bir başka adamın elinde ise çift taraflı bir balta vardı. Kalın kollarına bakılırsa, adam bunu ağaç kesmek için kullanıyordu.

Aniden Edel kalabalığın önüne atladı ve

ellerini kaldırıp "Onlar casus değil!" diye bağırdı. "Onlar iyi insanlar!"

Babası öne çıktı ve kızının kolunu tutup sertçe kendine çekerek "Sen karışma Edel!" dedi. "Bu işi büyüklerine bırak." Ardından Tom ve Elenna'ya düşmanca bakıp "İkisini de öldürün!" diye bağırdı.

Baltalı adam, silahını savurarak koşmaya başladı.

Adamla karşılaşmaya hazırlanan Tom, Elenna'ya, "Fırtına'ya bin!" diye bağırdı. Eğilerek baltadan kurtuldu ve adamın bacağına sert bir tekme indirerek onu yere düşürdü. Fırtına'nın sırtındaki Elenna, atı hızla kalabalığa doğru sürdü. Kalabalık, şaha kalkan Fırtına'nın ölümcül toynaklarından kaçmak için iki yana açıldı.

Gümüş ise elindeki dev çekiçle ona saldıran

adamı yere yıkıp bir duvarın üzerine, oradan da çatıya atladı. Tom, kurdun güvende olduğunu görünce rahatladı.

"Atla hadi!" diye bağırdı Elenna.

Kalkanına sert bir darbe alan Tom, hızla arkadaşının arkasına atladı. Bu sırada bacağını yakalayan bir adamı da tekmeleyerek uzaklaştırdı.

"Götür bizi oğlum!" diye bağırdı. Fırtına kalabalığın üzerine doğru gidince, herkes korkuyla bağırarak kaçıştı.

"Casusları bırakmayın!" diye bağırdı biri. "Kaçmalarına sakın izin vermeyin!"

Çevik bir hareketle yalağın üzerinden atlayan Gümüş de yanlarına gelmişti. Elenna heyecanla, "Aferin oğlum!" dedi.

Tom, köyün çıkışında Fırtına'yı durdurup arkasına baktı. Adamlar, onları takip etmek için atlarına biniyordu. Edel ise hâlâ babasından kurtulmaya çalışıyordu. Elini güçlükle kaldırıp, "Size bol şans diliyorum!" diye bağırdı.

Tom, *şansa çok ihtiyacımız olacak,* diye geçirdi içinden.

Birkaç küçük kulübenin ve tarım aletinin yanından geçtiler. Tom, yaklaşan atların

yeri döven toynak seslerini duyabiliyordu. Köylüler kolay pes etmiyordu! Gruba liderlik eden uzun boylu adamın elinde koca bir mızrak vardı.

"Daha hızlı!" diye bağırdı Tom. Elenna, Fırtına'yı daha sert mahmuzladı. Bir eliyle Elenna'nın beline tutunan Tom, diğer eliyle tılsımı çıkardı. Yanlış yolda olduklarını ve ormandan uzaklaştıklarını görebiliyordu.

"Yol ayrımından sola dön," diye seslendi. Fırtına'nın toynak sesleri yeri göğü inlettiği için bağırması gerekmişti.

Elenna, Fırtına'yı döndürünce çamurlu bir yola girdiler. Savaş naraları atarak peşlerinden gelen grup da sola dönerek takibe devam etti. Fakat ileride onları bekleyen tehlikeyi görünce, Tom'un yüreği ağzına geldi.

Karşılarında iki adam boyunda dev bir geçit vardı ve kalın bir sarmaşıkla kapatılmıştı. Geçidin iki yanındaki duvarlar çok yüksekti ve Fırtına'nın bunları aşması olanaksızdı.

Kapana kısıldık! diye düşündü Tom.

Geçidi Elenna da görmüştü. Omzunun üzerinden "Dizginleri sen tut!" diye bağırdı.

Tom deri kayışları eline alıp Fırtına'yı kapıya doğru sürmeye devam etti. Elenna hızla yayını çıkardı ve ucuna bir ok yerleştirip kapıya nişan aldı. Fırtına'nın sırtında savrulmasına rağmen hedefe nişan almayı başarabiliyordu.

Kapıyla aralarında yirmi adım mesafe kalmıştı ve takipçiler arayı kapatıyordu. Elenna'nın yalnızca tek bir atış yapacak şansı vardı.

Elenna'nın attığı ok, keskin bir

ıslık sesiyle kapıya doğru uçtu ve sarmaşıklardaki düğümü kesti!

Tom, "Başardın!" dedi sevinçle.

Elenna dizginleri geri alınca daha da hızlanarak kapıya doğru ilerlediler. Kapının önüne geldiklerinde Fırtına, sert bir tekmeyle kapıyı açtı. Gümüş'ün neşeli havlamaları eşliğinde kapıdan geçtiler.

Artık açık alandaydılar. Karanlık Orman, bu dev düzlüğün ortasında yalnız bir ada gibi onları bekliyordu.

Köylüler yine de takibi bırakmadı. Fakat Avantia'nın en hızlı atı Fırtına için onları atlatmak zor değildi. Aralarındaki mesafe her an biraz daha açılıyordu. Karanlık Orman artık uzak değildi. Tom, Kayonyalıların aniden durup atlarını çevirdiklerini gördü.

"Dur!" dedi Elenna'ya. Elenna, terden sırılsıklam olan Fırtına'yı yavaşlatıp durdurdu. Tom arkayı gösterdi. Uzun boylu adam mızrağını kaldırmış, diğer köylülere geri dönmelerini işaret ediyordu.

Elenna, "Niye durdular?" diye sordu. O da nefes nefese kalmıştı.

Tom, yeniden ormana bakıp "Korkuyorlar," diye yanıtladı. "Edel'in söylediklerini hatırlasana; buranın lanetli olduğunu düşünüyorlar."

"O halde artık yavaşlayabiliriz," dedi Elenna. Yanlarında Gümüş'le beraber hızlı adımlarla ilerlemeye devam ettiler.

Tılsıma bakan Tom, "Ne garip," dedi. "Beyaz çiçeğin yeri değişmiş."

Tılsım, çiçeği ormanın diğer ucunda gösteriyordu.

Elenna, "Ne tür bir çiçek hareket eder ki?" diye sordu.

Tom, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. İşin içinde Canavarlar ve kara büyü varken en olmayacak şeyi bile bekliyordu artık.

Fakat Fırtına ormana adım atınca korkusu geçti.

Elenna hayran hayran etrafına bakarak, "Burası harika!" dedi.

Ağaçlar uzun ve kalındı. Üzerlerinde gün ışığını hoş bir parıltıya dönüştüren parlak, yeşil yapraklar vardı. Hava, tıpkı Avantia düzlüklerindeki gibi kokuyordu.

Fırtına aniden durdu.

Onu topuklarıyla hafifçe dürten Elenna, "Ne oldu oğlum?" diye sordu.

Fakat Fırtına taş kesilmiş gibiydi. Sonra telaşla kişnemeye başladı.

"Onu korkutan bir şey var burada," dedi Tom. Eyerden aşağı atlayıp atın burnunu okşadı. Fırtına'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Hadi ama oğlum! Canavarı bulmalıyız."

Atın dizginlerini tutup yavaşça salladı. Ama Fırtına başını savurup, toynaklarını yere vurdu. Yanlarındaki Gümüş de

oturmuş, endişeyle ağaçların arasına bakıyordu. Tüyleri dimdik olmuştu.

"Tom!" diye bağırdı Elenna. "Şuraya bak!"

Çöp gibi incecik bacaklı bir geyik, tıpkı bir heykel gibi donakalmıştı. Ağaçla aynı renkte olduğu için onu görmek çok zordu. Tom, onu daha önce fark etmediğine şaşırdı.

Hayvana doğru birkaç adım attı ama geyik hiç hareket etmedi. Tom ancak onun yanına gelince olan biteni anladı. Bu hayvan, tahtadan yontulmuştu. Her bir tüyüne varana kadar incelikle işlenmişti. Fakat yine de bir gariplik vardı.

Krallığın en iyi marangozu bile böyle gerçekçi bir iş çıkaramaz, diye düşündü.

Etrafına bakındığında, alçak dallardan birinde bir baykuşla karşılaştı. O da hiç hareket etmiyordu ve tahtadan yapılmıştı.

Hemen aşağıda da tahta bir tilki gördü. Kuyruğu havada, kalakalmıştı.

Tom, "Bunu onlara biri yapmış olmalı," diye fısıldadı. "Ve bunu yapan her ne ise, gerçekten çok korkunç olmalı..."

BEŞİNCİ BÖLÜM
KORKUNÇ KEŞİF

"Gümüş ile Fırtına ilerlememekte haklılarmış."

Elenna ürperdi ve Gümüş'ün yanına çöküp tüylerini okşamaya başladı. Kurt, bakışlarını, donakalmış gibi görünen geyikten ayıramıyordu. Tom da geyiğin yanına gidip boynuna dokundu. Hiçbir hayat belirtisi yoktu.

"Belki zavallı köylülerin başına gelen de

buydu," dedi Elenna. "Belki Edel'in kardeşi de ormanın bir yerindedir. Bizim sonumuz da onlarınki gibi olabilir!"

Tom, kılıcının kabzasını sıkıca kavradı. Velmal kötülükte sınır tanımıyordu.

"Ben bu tehlikeyi göze almaya hazırım," dedi Elenna'ya. "Ama senden bunu beklemeye hakkım yok. Ne de olsa bu *benim* Görevim."

Elenna'nın bakışları bir anda çelik gibi sertleşti.

Kararlılıkla, "Bu *benim de* Görevim," dedi. "Ne olursa olsun seni yalnız bırakmayacağım."

Tom arkadaşına gülümseyip "Ama Fırtına ve Gümüş'ü böyle bir tehlikeye atamayız," dedi. "Bu defa sadece sen ve ben varız."

Hayvan dostlarını ormanın çıkışına

götürdüler. Neyse ki köylüler onları takip etmeyi bırakmıştı ve hiçbir yerde görünmüyorlardı.

Tom içinden, *buradan canlı çıkamayacağımızı düşünüyorlar herhalde,* diye geçirdi.

Fırtına ile Gümüş'e, "Görüşmek üzere dostlarım," diyerek ormana döndü. Gümüş, atın bacaklarının yanında oturuyordu.

Tom, tılsımı avucuna aldı ve Elenna ile ikisi, ormanda ilerlediler. Ormanda çıt çıkmıyordu ve Tom bunu daha önce fark etmemiş olmasına şaşırdı. Attıkları her adımda yalnızca çıtırdayan yaprakların sesi duyuluyordu. Ne ağaçlarda öten kuşlar ne de zıplaya zıplaya gezen tavşanlar vardı.

Burası bir mezarlık kadar sessiz... diye düşündü.

Ağaçlar sıklaştıkça dalların arasından süzülen ışık da azaldı ve hava serinlemeye başladı. Elenna, Tom'un kolunu sıkıp ileriyi işaret etti. Gösterdiği yerde perde gibi kat kat kabukları olan, kıvrık bir ağaç vardı. Fakat Elenna'nın gözleri, ağacın köklerinin dibindeki paslı avcı bıçağına takılmıştı.

Köylüler buradaymış...

Sonra Tom, yaprakların arasında bir balta gördü. Baltanın yanında ise bir kütük duruyordu. Dalları budanıp dümdüz edilmiş ve köye götürülmek üzere hazırlanmıştı.

Belki de Edrik, son nefesini burada verdi, dedi Tom içinden.

Kütüğün yanına gidip bıçakla baltayı aldı. Bıçağı Elenna'ya uzatırken, "Fazladan silah işimize yarayabilir," dedi.

Sonra, yolu kontrol etmek için tılsımı çıkardı. Çiçek tekrar yer değiştirmişti. Bu defa çok uzağa gitmemişti ama kesinlikle başka bir yerdeydi. Haritayı Elenna'ya da gösterdi.

"Sürekli hareket ederse onu nasıl yakalayabiliriz?" dedi kız öfkeyle.

Arkadaşına hak veren Tom, umudunu kaybetmemeye çalıştı. Annesinin hayatta kalması ona bağlıydı ve eğer şimdi vazgeçerse... Silkinip kendine geldi. Görevde başarısızlığa uğrarsa olacakları düşünmenin sırası değildi.

Panik halindeyken donakalmış bir grup tavşanı daha geçerek yola devam ettiler. Tahta heykellere dönüşmüş onca hayvana rağmen insanlardan hiç iz yoktu. Edel'in kardeşi ve diğer kayıp köylüler neredeydi?

Hafif bir rüzgâr, dalları hışırdatarak yüzlerine çarptı. Hışırtıların bir kısmı, inlemeye benziyordu.

Yutkunan Tom, *alt tarafı rüzgâr*, dedi kendi kendine.

En sonunda eğri bir ağacın yanına geldiler. Elenna ağacı dikkatle incelerken alnını kırıştırdı.

"Bu, az önce yanından geçtiğimiz ağaç değil mi?" diye sordu. "Hani yanında bıçağı bulmuştuk!"

Tom ağacın kabuğunu inceledi, gerçekten de o ağaca benziyordu. "Öyle sanki."

Gözlerini iri iri açan Elenna, "O halde kaybolduk," dedi.

Fakat Tom, tılsıma bakınca dümdüz ilerlediklerini gördü, aynı yere gelmeleri mümkün değildi.

"Bir olasılık daha var," dedi Elenna'ya. "Ağaçlar *hareket ediyor.*"

Cümlesini bitirir bitirmez orman hızla karanlığa gömüldü.

Elenna öfkeyle söylendi: "Yine mi gece oldu! Ne yapacağız şimdi?"

Tom, gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Ağaçlar, etraflarında nöbet tutan

ruhlara benziyordu. Tom izlendiğini hissedip ürperdi.

Aklım bana oyunlar oynuyor, hepsi bu, dedi kendi kendine.

Kararlı bir tavırla "Kamp kuracağız," dedi. "Şimdi ateş yakmalıyız. Eğer Canavarı bulamıyorsak, belki alevler onu bize getirir."

Tom baltayı omzuna atıp en yakındaki ağaca yöneldi. Seçtiği ağaç, ondan fazla uzun değildi.

Onu kesmem uzun sürmez, dedi kendi kendine.

Baltayı kaldırıp savurmak üzereyken korkunç bir çığlık, gecenin sessizliğini delip geçti. Tom geriye doğru sendeleyip baltasını düşürdü.

Yanına koşan Elenna, "O da neydi?" diye sordu.

Tom ayağa kalkıp toparlanarak etrafa bakındı. "Bilemiyorum; belki de bir kuştu?"

"Hiç böyle öten bir kuş duymadım," dedi Elenna. "Sesi çok... çok çaresizdi..."

Arkalarından gelen bir hışırtıyla başlarını çevirdiler. Tom, ay ışığı sayesinde sesin, ağacın sallanan dallarından geldiğini görebiliyordu.

"Bu çok garip," dedi. "Rüzgâr yokken dallar nasıl sallanıyor?"

Ağaca yaklaşıp ellerini dallardan birinin üzerinde gezdirdi. Garip bir sıcaklık hissediyordu. Dal, en sonunda beş küçük uca ayrılıyordu.

Tıpkı birer parmağa benziyorlar, diye düşündü Tom.

Aniden olup biteni anladı ve tepeden tırnağa ürperdi. Aşağı baktığında ağacın

toprağa yaklaştıkça ikiye ayrıldığını gördü.

Ama bu olamaz... dedi kendi kendine.

"Elenna!" diye mırıldandı. "Sanırım..."

"Ne oldu?" dedi Elenna heyecanla.

Bunun başka açıklaması yoktu. Gövdesi en tepede, tıpkı bir boyun gibi daralıyor, sonra yeniden genişliyordu. Baş kısmında ise yan yana iki çukur, ortalarında da bir çıkıntı vardı.

Gözler... ve bir burun... Bu, bir kafaydı.

"Elenna," dedi Tom yavaşça. "Bu ağacın içinde biri var!"

ALTINCI BÖLÜM
TERRA!

Elenna, etraftaki ağaçlara bakarken elini dehşetle ağzına götürdü. Uzun ağaçların arasında daha küçük ağaçlar da vardı. Üç ayın ışığında, küçük ağaçların hepsi birbirlerine benziyordu.

Nefesini tutarak, "Galiba bu ağaçların içinde de insanlar var..." dedi.

Demek köylülerin başına gelen buymuş! dedi Tom kendi kendine.

Baltayı yere bırakıp ağaca biraz daha yaklaşarak "Beni duyabiliyor musun?" diye sordu.

Hiçbir yanıt gelmedi. Yalnızca yapraklar hışırdadı.

"İçerideki her kimse, konuşamıyor," dedi. "Belki onları serbest bırakabiliriz."

Kılıcını çıkardı ve ucuyla ağacın kabuğunu dikkatle soydu.

Ağaç, tiz bir çığlık attı. Bir akbabanınkine benzeyen çığlığı, tüm ormanda yankılanmıştı.

"Tom, dur!" dedi Elenna. "Canını yakıyorsun!"

Etraftaki diğer ağaçlar da kulakları sağır eden bu çığlığa katıldılar. Tom, kılıcını bırakıp elleriyle kulaklarını kapattı. Kabuktaki kesikten koyu renkli bir sıvı

akmaya başladı ve ağacın köklerine doğru süzüldü. Tom, loş ışığın altında rengini seçemiyordu ama içinden korkunç bir ses, bunun kan gibi kıpkırmızı olduğunu söylüyordu. Çığlık, azalarak yerini inlemeye bıraktı. Ağaçlar birbirleriyle konuşuyordu sanki. Acaba ne söylüyorlardı?

Tom, sese kulak kabarttıkça bunun aslında tek bir kelime olduğunu fark etti. Ağaçlar hiç durmadan aynı sözcüğü tekrarlıyordu.

"'Korku, korku, korku,' diyorlar sanki..." dedi Elenna'ya. "Gerçekten korkuyor olmalılar..."

Koroya, Gümüş'ün uzaktan duyulan uluması da eklendi.

Tom, çabucak tılsımı çıkarıp haritada Canavar'ın ismini aradı. Onun kalbi de korkuyla dolmuştu.

"Terra!" diye mırıldandı. "Elenna, Canavar yaklaşıyor olmalı."

Koronun sesi iyice yükseldi, yükseldi, yükseldi... ve hemen sonra bıçak gibi kesildi... Tom ağaçlara, "Beni duyabiliyor musunuz bilmiyorum," diye seslendi. "Ama damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, size bunu yapan Canavarı yeneceğim!"

Güneş, bu defa çok çabuk doğdu ve günün ilk ışıkları yüzüne vuran Tom, hemen uyandı. Elenna'yla beraber gece karanlığında yapabilecekleri bir şey olmadığına karar vermiş ve gönülsüzce kamp kurmuşlardı. Tom, gözlerini ovuşturarak ayağa kalktı ve Elenna'yı da uyandırdı. Yüzüne düşen saçlarını çeken

Elenna, gözlerini kırpıştırarak etrafına baktı. Sonra kaşlarını şüpheyle kaldırarak yakındaki bir ağaca yöneldi.

Parmaklarını ağacın üzerinde gezdirip, "Tom, bu ağaç dün gece burada mıydı?" diye sordu.

Tom, tehlikenin kokusunu alabiliyordu. "Sanmıyorum," dedi. Ağaçların gece vakti etrafında dolaşmasının fikri bile tüylerini diken diken ediyordu.

Yeni ağaca dikkatle baktı. Şimdiye dek gördüğü en kocaman ağaçtı bu. Gövdesi o kadar genişti ki ancak beş adam el ele tutuşarak çevresini sarabilirdi. Fakat böylesine büyük olmasa Tom ağacın hastalıklı olduğunu düşünürdü. Çünkü kabuğu sertleşmiş ve yaşlılıktan çatlamıştı. Üzerinde öbek öbek mantarlar büyümüştü

ve çürümüş gibi kokuyordu. Koku o kadar keskindi ki Tom'un genzini yakıyordu. Başını kaldırınca dalların yılanlar gibi birbirlerine sarılmış olduğunu gördü. Ve aralarında ufak, beyaz bir çiçek duruyordu.

"Elenna," dedi heyecanla. "Büyülü malzeme... İşte orada!"

Arkadaşı da yanına geldi ve mutlulukla gülümsedi. "Vay canına, tahmin ettiğimizden daha kolay oldu. Ağaca tırmanıp alsana hadi? Eğer biraz şanslıysak, bu Görevi Canavarla savaşmadan tamamlayabiliriz!"

Tom, dikkatle çevresine baktı. Etrafta hiçbir tehlike işareti yoktu.

"Sen yine de arkamı kolla!" dedi.

Elenna, oklarından birini yayına yerleştirip başını salladı. "Sen de dikkatli ol!"

Tom, Avantia'daki köyünde yüzlerce ağaca tırmanmıştı. Hızla tırmanarak ilk kısmı kolayca aştı. Fakat berbat kokuya dayanmak, o kadar kolay olmuyordu. Neyse ki ağacın üzerindeki onlarca çatlak sayesinde hızla tırmanabiliyordu.

Ayağını çatlaklardan birine dayadı ve alttaki dallardan birine yetişti. Tam onu parmaklarıyla kavrayacakken bastığı dal çatırdadı ve Tom'un ayağı boşta kaldı. Yüksek dallardan dizüstü yere düşünce, Elenna çığlık atarak yanına koştu.

Başını kaldıran Tom, dalın bir yılan gibi Elenna'ya yaklaştığını gördü. Dal Elenna'yı hızla belinden kavradı ve ayaklarını yerden kesti.

"Olamaz!" diye bağıran Tom, hemen ayağa fırlayıp Elenna'ya doğru koştu. Bir

yandan da çektiği kılıcını var gücüyle dala doğru savurdu ama isabet ettiremedi. İkinci kez saldırmasına kalmadan başka bir dal parçası aşağı indi ve göğsüne öyle sert vurdu ki Tom, geriye doğru uçtu.

Kılıcı bir yay çizerek birkaç adım ötesine

düştü. Ayağa kalkmaya çalışırken ağacın dev köklerinden birinin bileğini kavradığını gördü. Ayağıyla tekmelese de bir türlü ondan kurtulamıyordu. Ağacın gövdesi ikiye ayrıldı ve ortaya sapsarı parlayan, iki ölümcül göz çıktı. Hemen altında baltayla açılmış gibi görünen keskin bir yarık daha belirdi ve o da korkunç bir ağza dönüştü.

Demek Ormanın Laneti Terra buydu!

YEDİNCİ BÖLÜM
DİRİ DİRİ GÖMÜLMEK

Elenna yeniden çığlık atınca başını çeviren Tom, arkadaşının savrulduğunu gördü. Canavar onu yere yaklaştırırken toprak çatlayarak açıldı.

Tom korkuyla *Terra, Elenna'yı toprağa gömmeye çalışıyor!* diye düşündü.

Bir kez daha, onu yakalayan kökten kurtulmaya çalıştı ama silahsızken, bunun hiç faydası yoktu. Daha şimdiden

bileklerine kadar toprağa gömülmüş olan Elenna, hareket etmiyordu... Tom, onun öldüğünü düşünmek bile istemiyordu. Ama Elenna neden hareket etmiyordu, yoksa gerçekten ölmüş müydü?

Neyse ki gözkapakları titreşmeye başladı. Ama teni solmuş ve kar gibi bembeyaz olmuştu.

Canavar, gür bir kahkaha attı. Üst dallarındaki beyaz çiçek yanıp sönüyor, yaprakları yaşam enerjisiyle parlıyordu.

Tıpkı bir kalp gibi...

Tom, bakışlarını çiçekten ayırıp yeniden Elenna'ya çevirdi.

Canavar, Elenna'nın tüm enerjisini emiyor, dedi içinden. "Dayan!" diye seslendi dostuna.

Bileğini bir kelepçe gibi sıkan ağaç köküyle tekrar savaşmaya başladı. Eğer Elenna'ya yardım etmeyi başarırsa, arkadaşının sonunun köylülerinki gibi olmasını engelleyebilirdi. Ama kaslarını daha fazla geremeyecekti. Kan ter içinde

yere devrildi. Elenna artık dizlerine kadar toprağın içindeydi.

O sırada, arkasındaki bir kıpırtı dikkatini çekti.

Bir önceki gece kabuğunu soyduğu ağaç adamdı bu ve Elenna'nın biraz ötesindeydi. Kollarını oluşturan dallardan biri, dev bir ağırlığın altında eziliyor gibi eğriliyordu. Ormanda yankılanan bir inlemeyle beraber parmaklarını hareket ettirdi. Tom, bunun ne kadar büyük bir çaba gerektirdiğini tahmin edebiliyordu. Ağaç adam parmaklarıyla yere uzanıp Tom'un düşürdüğü baltayı kavradı. Sonra kolunu savurup baltayı havaya fırlattı.

Baltayı havada kapan Tom, "Teşekkürler!" diye bağırarak onu sarmalayan ağaç kökünü kesmeye başladı. Terra, keskin

baltanın verdiği acıyla kükreyince, tüm orman deprem olmuş gibi sarsıldı. Canavar, ayağını kaldırıp Tom'u ezmeye hazırlanınca Tom'un bileği de serbest kaldı. Tom, kenara yuvarlanıp tepesine inmek üzere olan dev ayaktan son anda kurtuldu.

Bacaklarına saldıran bir başka daldan kurtulmak için sıçradı ve Elenna'ya yöneldi. İçinden, ona hızlı koşma gücü veren Tagus'un nalına teşekkür ediyordu. Çünkü biraz daha yavaş olsaydı, saldırılardan kurtulamayacaktı. Nihayet Elenna'nın yanına ulaştı ve baltayı savurarak arkadaşını esir alan dalları kesmeye girişti. Terra, öfkeyle çığlık atarak kollarını çözdü. Tom, baltayı bir kez daha savurmak üzereyken Canavar, diğer ağaçların arasına girip kaçmaya başladı. Hâlâ toprakla kaplı olan köklerini de arkasından

sürüklüyordu. Terra, dev cüssesine göre çok hızlı hareket ediyordu.

Elenna yere devrilmek üzereyken Tom onu yakaladı. Arkadaşının bacaklarını saran toprağı kalkanının kenarıyla eşeleyip, onu topraktan çıkardı. Sonra inlemekte olan kızı kucaklayıp yakındaki bir ağaç kütüğüne taşıdı. Dostu çok bitkindi. Tom, *biraz daha gecikmiş olsaydım onu kaybedebilirdim,* diye düşünüp ürperdi.

Hemen matarasını çözüp Elenna'ya bir yudum su verdi. "Acele etme," dedi arkadaşına. "Yaşadığın şey hiç kolay değildi."

Elenna, biraz daha su içip ağzını ıslattı. Yanaklarına biraz renk gelmişti.

Yorgun bir sesle "Az kalsın diri diri gömülüyordum Tom!" dedi. "Parmağımı bile kıpırdatamadım."

Elenna kendi başına oturabilecek kadar toparlanınca Tom, onu yalnız bıraktı. Hızlı adımlarla, baltayı fırlatarak hayatını kurtaran ağaç adamın yanına gitti. Orman ağaçlarla dolu olsa da Terra'dan hiç iz yoktu. Canavar, burada kolayca saklanabilirdi.

Tom, bir gün önce deldiği kabuğun iyileştiğini görünce sevindi. Fakat ağacın içindeki her kimse, şimdi dalları eğrildiği için daha da güçsüz görünüyordu.

"Teşekkürler," dedi Tom şefkatle. "Hayatımızı kurtardın."

Ağacın yaprakları hafifçe hışırdadı. İçindeki insan hâlâ yaşıyordu ama daha ne kadar canlı kalabilirdi ki? Tom, Terra'yı bir an önce yenip tüm bu insanları çok geç olmadan kurtarmayı diledi.

Sonra, Elenna'nın yanına dönüp ayağa kalkmasına yardım etti.

"Çiçeğe nasıl ulaşacağız?" diye sordu Elenna. "Çok yüksekte ve Terra ne zaman sıkışsa kaçıp kaybolabilir."

Düşünüp bir çözüm bulmaya çalışan Tom, "Biz Canavara gitmeyeceğiz, o bize gelecek, bundan eminim," dedi. "İyileşmek için biraz zamana ihtiyacı var. Ve o geri döndüğünde hazır olmalıyız. Eğer ona bir tuzak kurabilirsek, tırmanıp malzemeyi almayı başarabiliriz."

Bunun çok parlak bir plan olmadığının farkındaydı. Hızla yer değiştiren bir ağacı nasıl durduracaklardı? *Fakat tek çaremiz bu,* diye geçirdi içinden. Sonra dönüp, "Hazır mısın?" diye sordu Elenna'ya.

Yayını yeniden omzuna asan Elenna,

etrafına bakındı. "Canavarlarla karşılaşmaya her zaman hazırım."

Tom kılıcını alıp kınına sokarak "Seni eninde sonunda bulacağız Terra!" diye bağırdı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM
TUZAK

Tom, tılsımı çıkarıp haritaya göz gezdirdi. Beyaz çiçek, ormanın sınırları boyunca geniş bir yay çizmişti. Terra'nın acılı ve kızgın ulumaları, bulundukları yerden bile duyuluyordu.

"Çok geçmeden geri dönecektir," dedi Elenna. "Belki bir çukur kazıp Terra'yı içine düşürebiliriz."

Tom başını salladı. "Terra bu ormanı

herkesten iyi biliyor, onu kandıramayız. Hem o kadar büyük bir çukuru hayatta kazamayız. Başka bir yol olmalı..."

Gözleri, kesilip terk edilmiş bir ağaç kütüğüne takıldı. Bir plan, zihninde hızlıca şekillenmeye başlamıştı bile. Belli ki biri bunu koçbaşı yapmak için kesmiş ama götürmeye vakit bulamamıştı.

"Bu kütük işimizi görür!" dedi.

Elenna'nın kafası karışmıştı. Kaşlarını kaldırarak "Anlamadım," dedi "bir kütük ne işimize yarar ki?"

Tom ormana saçılmış sarmaşıkları toplamaya başlamıştı. Sarmaşıklardan birini ellerine sardı ve ne kadar sağlam olduğunu göstermek için kuvvetlice çekti. "Koçbaşını ağaca asmak için bu sarmaşıkları kullanacağız. Ve Terra yeniden

geldiğinde koçbaşını üzerine savuracağız. Eğer şansımız yaver giderse Canavarı devirebiliriz."

Elenna hafifçe gülümseyip "İşe yarayabilir sanki..." dedi.

"Yaramak zorunda," diye ekledi Tom. "Hadi, gel de bu sarmaşıkları ağaca bağlamama yardım et."

Beraberce, en kalın sarmaşıkları seçip kestikten sonra uç uca düğümlediler. Bu çok zahmetli bir işti ve Tom, sık sık tılsımını çıkarıp Terra'nın yaklaşıp yaklaşmadığını kontrol ediyordu. Bir yandan da annesini düşünüyordu. Freya neredeydi ve acaba hâlâ hayatta mıydı? Tom, kaybedecek vakitlerinin olmadığını çok iyi biliyordu.

Sarmaşıkları bağlamayı bitirince Elenna, iki sarmaşığın ucuna birer ok

taktı ve üstteki dallardan en dayanıklısının üzerinden sarkıttı. Sarkan uçları dev kütüğün etrafından geçirip bağladılar.

"Çok ağır görünüyor," dedi Tom. "Yardımına ihtiyacım var."

Yan yana geldiler ve sarmaşıkları çekerek dev kütüğü ağacın tepesine çıkarmaya başladılar. Bu öylesine zor bir işti ki kısa süre sonra ikisi de oflayıp puflamaya başladılar. Gözlerini yakan ter damlacıklarına aldırmadan kütüğü yavaş yavaş kaldırmaya devam ettiler.

Tom yüzünü ekşiterek, "Çekmeye devam et!" dedi. "Az kaldı!"

Sarmaşıklardan yaptıkları halat, Tom'un avuçlarını yakıyordu ve kolları omuzlarından çıkacakmış gibi hissediyordu. Fakat yine de pes etmedi. Gözlerinin

önünden bir an olsun gitmeyen annesinin görüntüsü, ona başarma azmi veriyordu.

Nefes nefese, "Bizi yenemeyeceksin Velmal," diye mırıldandı.

Kütüğü beş adam boyuna çekerek yaprakların arasına saklayan Tom ve Elenna, ipleri ağacın köklerinden geçirip

düğümlediler. Koçbaşı, artık tepelerinde hafifçe sallanıyordu.

Elenna yorgunluğunu atmak için gerinerek, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bekleyeceğiz," dedi Tom.

Tom, aradan ne kadar zaman geçtiğini kestiremiyordu. Bir an da olabilirdi, bir Kayonya gününün yarısı da. Bu garip dünyada, zamanı ölçmenin hiçbir yolu yoktu.

Aniden şimşek sesine benzeyen ani bir çatırtı duyuldu ve ikisinin de kulaklarını tırmaladı. Yer sarsılmaya, ağaçların yaprakları sallanmaya başladı.

Çatırtı daha da şiddetlendi. Birden Terra, üzerleri hâlâ toprakla kaplı olan kökleriyle dev adımlar atarak ortaya çıktı. Ağaçtan

kafeslerinde çaresizce bekleyen Kayonyalı esirlerin üzerinde bir kule gibi yükseldi ve sapsarı gözlerini Tom ile Elenna'ya dikti. Sonra, sivri kıymıklardan oluşan ağzını açıp, korkunç bir kükremeyle tüm ormanı inletti. Çürümüş gibi kokan nefesi, Tom ile Elenna'nın saçlarını havalandırdı. Sonra mantarla dolu köklerini sürüyerek yaklaşmaya başladı. Bir yandan da pençeye benzeyen dallarını ve korkunç ağzını açıp kapıyordu.

Elenna, hızla bir ağacın arkasına saklandı ve Tom, daha ne olduğunu anlayamadan, iki oku yayın ucuna yerleştirip Terra'ya fırlattı. Oklardan biri, Terra çevik bir hareketle kenara çekilince yapraklarının arasından uçup gitti. Diğeri ise gözünün tam üstüne saplandı.

Canavar durdu ve kulakları sağır eden, acı bir çığlık kopardı.

Tom, "Harika atıştı Elenna!" diye bağırdı.

Terra, pençeleriyle kavradığı oku sertçe çekip çıkararak yere fırlattı. Parlak gözlerini Elenna'ya dikip hantal adımlarla ona yaklaştı. Dallar etrafını sararken kız, bir ağacın altına çöküp saklanmaya çalıştı.

Tom, Terra'nın, arkadaşını bir kez daha yakalamasına izin vermeyecekti. Baltayı alıp başının üzerinde savurarak Terra'ya doğru koşmaya başladı.

Savaş narası eşliğinde baltayı tüm gücüyle Canavarın gövdesine indirdi. Terra acıyla böğürdü. Fakat Tom, baltayı bir türlü çekip çıkaramıyordu. Canavar arkasına dönünce kendini kenara attı ve yuvarlanarak uzaklaştı. Ayağa kalktığında Terra'nın üzerine geldiğini gördü. Canavar, tuzağın tam altındaydı. Peki Elenna neredeydi?

"İpleri kes!" diye bağırdı Tom.

Terra, bu kez kaçmasına fırsat vermeden, dallarıyla Tom'un bileğini sardı ve onu tepetaklak çevirerek yukarı kaldırdı. Tom, vücudundaki tüm kanın beynine hücum ettiğini hissedebiliyordu.

Terra'nın gövdesine doğru çekilirken çaresizce çırpındı. Görüşü düzelince, Canavarın çürümüş, simsiyah kıymıklarla dolu ağzını açtığını fark etti. Birer bıçak kadar sivri kıymıkların etini delip geçtiğini düşündükçe kanı donuyordu.

"Elenna!" diye bağırdı tekrar. "Yardım et!"

Artık Canavarın ağzına o kadar yaklaşmıştı ki damlayan siyah salyalarını görebiliyordu.

Gözlerini kapadı ve ölmeyi bekledi...

DOKUZUNCU BÖLÜM
YA HEP YA HİÇ

Aniden *pat!* diye bir sesle gözlerini açtı. Yukarı bakınca dev koçbaşının döne döne gelerek Terra'nın gövdesine çarptığını gördü. Canavarın gözleri, acıyla yuvasında döndü.

Tom, onu kıskıvrak yakalayan dallar gevşeyince yere düştü. Elinde kılıçla ağacın başında duran Elenna'yı görebiliyordu. Terra'nın tepesindeki koçbaşı, yavaşça sallanarak durdu.

Elenna ipleri kesmiş! diye düşündü Tom.

Canavar kendini kaybetmiş bir halde sendeliyordu.

Tom, "Çekil oradan!" diye bağırdı. "Devrilecek!"

Fakat Terra, Elenna'nın değil, Tom'un üzerine doğru devrilmek üzereydi. Bunu fark eden Tom yana kaçtı ama Terra'nın dal

parçaları yüzünü birer bıçak gibi çizdi. Tom acıyla çığlık atarken Terra, *güm!* diye yere devrildi.

Hemen Tom'un yanına koşup ona kılıcını uzatan Elenna, "Çabuk ol Tom!" dedi. "Terra toparlanmadan çiçeği al."

Tom, hemen ayağa fırlayıp kılıcın kabzasını kavradı. Terra'nın dev kökleri ters dönmüş, titriyordu. Tom, hemen Canavarın gövdesine çıkıp üst dallara doğru koşmaya başladı. Beyaz çiçek, kara sarmaşıkların arasında parlıyordu.

Bu arada Canavar, yavaş yavaş kendine geliyordu. Gövdesini aniden sarsınca, Tom öne doğru yuvarlandı. Ama bacaklarını kanatan dallara aldırmadan, sürünerek yoluna devam etti.

Aniden her şey ters dönünce, heyecanla

etrafına baktı. Terra doğrulmaya başlamıştı ve Tom da onun sırtında yükseliyordu. Gövdeden aşağı yuvarlanırken boşta kalan eliyle hemen bir dala uzandı. Parmak uçlarıyla dala tutunmayı başardı ama bu sırada kalkanı kolundan kayıp düştü. Canavar öfkeyle kükreyip tekrar ayağa kalktı. Tom aşağı bakıp ne kadar yüksekte olduğunu görünce yutkundu. Çiçeğe çok yakındı ama şimdi bunu düşünmenin sırası değildi.

Bu yükseklikten Arkta'nın tüyü olmadan düşersem belimi kırarım, dedi kendi kendine.

Gözlerini Tom'a diken Terra, onu düşürmek için dallarını bir o yana, bir bu yana savurmaya başladı. Tom'un Canavara tutunması giderek zorlaşıyordu ve dişleri kırılacakmış gibi takırdıyordu.

Keşke Rok'un eldivenlerini Fırtına'nın eyerinde bırakmasaydım! diye düşündü.

Sonra, "Daha fazla tutunamayacağım!" diye bağırdı Elenna'ya. Elenna ise bir öne bir arkaya koşuyor, Tom'u yakalamaya hazırlanıyordu.

Hiç şansı yok, diye düşündü Tom.

Terra bir kez daha kükreyip çırpındı. Artık gücü kalmayan Tom, düşmeye başladı. Yer çekimine karşı çaresizce takla atıyordu. Yere çakılacağı anı ümitsizce beklerken bir şeyin, düşmesini engellediğini hissetti. Etrafındaki yaprakları görünce küçük bir ağacın tepesinde olduğunu anladı. Fakat ağacın dalları kendi kendine hareket ediyordu. Tom'u yavaşça yere bıraktı. Toprak zemine inen Tom, bunun ağaç adamlardan biri olduğunu gördü.

"Hayatımı kurtardın!" dedi nefesini tutarak.

Etrafındaki tüm ağaçlar dallarını hışırdattılar. Hatta birkaçı köklerini topraktan çekip çıkarıyordu.

Terra'yı yenmeme yardım etmek istiyorlar! diye düşündü Tom.

Kulağının yanından vızıldayarak geçen okla irkildi. Terra bu defa da Elenna'ya kilitlenmiş, onun peşinden gidiyordu. Elenna birkaç adımda bir duruyor ve dönüp ona birkaç ok atıyordu. Birkaç tanesi Canavar'ın gövdesine saplanmıştı ama bu, onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Tom, Elenna'nın ok torbasının boşalmak üzere olduğunu görebiliyordu. Hızlı düşünmek zorundaydı.

Gözleri, kızın kestiği sarmaşığa takıldı ve aklına başka bir fikir geldi.

"Elenna!" diye bağırdı. "Bu tarafa koş."

Arkadaşı, son okunu da atıp yön değiştirdi. Tom ise sarmaşığı tutup, onu kurtaran ağaçlardan birinin etrafında döndü. "Sıkı dur," dedi ve sarmaşığı ağacın gövdesine iki defa dolayıp karşıya geçirdi. Bu sırada Terra ile Elenna da yaklaşmıştı. Tom hızla büyük ağaca dönüp ipi bağladı. Gerdiği sarmaşıktan ip, bel hizasına geliyordu. Elenna ipi gördü ve üzerinden atladı.

Terra ise dev adımlarla yaklaşmaya devam ediyordu.

Hadi! diye heyecanla mırıldandı Tom. *Birazcık daha gel!*

Keskin pençeleriyle Elenna'yı yakalamak için ileri atılan Canavar, sarmaşığa takılınca dengesini kaybetti. Tom, sarmaşığın yeterince dayanıklı olmadığından

korkuyordu ama neyse ki kopmadı. Terra devrilmek üzereyken ayağını ipten kurtarmaya çalıştı fakat artık çok geçti. Öfkeyle kükreyen Canavar, büyük bir gümbürtüyle yere düştü.

Tom, bu defa hazırdı. Kılıcını çekti ve çiçeğin olduğu yere tırmandı. Sonra da onu tek hamlede kökünden kesip kopardı.

Kökleri kabarıp çatlayan Terra inliyor, gözleri fırıl fırıl dönerken dallarıyla toprağı eşeliyordu. Gövdesi hızla çürümeye, onu içten içe yok etmeye başladı. Nihayet son bir çığlıkla içine çöktü ve toprağın üzerine dağıldı.

Canavar yok olur olmaz, ağaç adamlar kıpırdanmaya başladı. En yakındaki ağacın kabukları dökülüyor, içindeki adam ortaya çıkıyordu. Adamın parmakları, dalların ucunu yararak dışarı çıktı. Üzerindeki

ağaç parçalarını koparark soyan adam, en sonunda başını gövdeden dışarı çıkardı ve suyun altından çıkmışçasına, derin bir nefes aldı. Yavaş yavaş diğer ağaçlardan da kadınlar ve erkekler çıkmaya başladı. Gülümseyip kollarını gererek esniyorlar, üzerlerindeki son ağaç kabuklarını çıkarıyorlardı.

Elenna neşeyle zıplayıp "Başardık!" dedi.

Terra'nın takıldığı sarmaşık, hâlâ adamın ayak bileğindeydi. Ayağını sallayarak ondan kurtuldu ve Tom'a doğru koşup, elini heyecanla sıktı.

"Bizi kurtardın!" dedi. "Sonsuza dek orada esir kalacağımı sanmıştım. Kara kara kardeşim Edel'e kimin bakacağını düşünüyordum..."

Yeri döven toynak sesleri duyulunca herkes başını çevirdi.

Bu ses, dili bir karış dışarı çıkmış olan Fırtına'dan geliyordu. Hemen yanında da Gümüş vardı.

Elenna kahkaha atarak parmağını salladı. "Size orada kalmanızı söylemedik mi biz?" Ancak Fırtına'yı takip edenleri görünce şaşkınlıktan cümlesi yarım kaldı.

İki geyik, hızla yanından geçti. Onların ardından yeri koklayarak yaklaşan bir tilki, Fırtına'nın bacaklarının arasında dolaştı. Gökyüzü de aniden kuş cıvıltılarıyla, rengârenk papağanlarla doldu.

Karanlık Orman yeniden canlanmıştı!

ONUNCU BÖLÜM
VELMAL'İN İNTİKAMI

Tavşanlar hoplaya zıplaya çiçeklerin arasından çıktı ve Terra'dan geriye kalan yaprakların arasında oynamaya başladılar. Canavarın yıkıldığı yerde, şimdiden yüzlerce güzel çiçek açmıştı. Tom, beyaz çiçeği dikkatle cebine yerleştirirken yeniden canlanan Kayonyalılar neşeyle etrafında toplanmıştı. Oduncu adam, isminin Edrik olduğunu söyledi. Diğerlerinin adları ise Gvinet, Simon ve Keytlin'di.

Baltasını alan Edrik, "Bizimle köye gelmelisiniz," dedi.

Ancak Elenna endişeliydi. "Köyünüzden kaçmak zorunda kaldık. Oradakiler bizim casus olduğumuzu düşünüyor," dedi.

Gvinet, "O halde," diye söze başladı, "bir daha bu hatayı yapmamalarını sağlarız."

Tom, Gvinet'in Fırtına'ya binmesine yardımcı oldu. O da Elenna ile yanlarından yürüyordu. Ormanın havası yeniden ferahlamıştı, güneş ışığı yeri ısıtıyordu. Bir yerlerden bir ağaçkakanın sesi geliyordu. Gümüş ise heyecanla bir sincabın peşine takılmıştı.

Köye dönüş yolunda Tom, gruba liderlik etti. Kırık kapıya döndüklerinde, ileriden bağırışlar geldi kulağına.

Edrik, "Neler oluyor?" diye sordu.

Tom, dikkatle köy meydanına doğru ilerledi. Kulağına çalınan sesi çok iyi tanıyordu: Velmal'di bu!

Kötü büyücü, "Üzüm hasadını kim bozdu?" diye bağırıyordu.

Kalabalık hep bir ağızdan, "Romaine!" diye yanıtladı.

"Peki, ya tüccarlar, köyünüze kimin yüzünden uğramıyor?"

"Romaine!"

Tom, yanındaki gruba dönerek, "Burada bekleyin," diye fısıldadı. Meydana ulaşınca Velmal'i seyreden kalabalığın arkasında durdu. Siyahlar içindeki büyücü, bir el arabasının üzerine çıkmış insanlara sesleniyordu. Uzun saçları, soluk yüzünün önünde uçuşuyordu.

Velmal, "Peki masum arkadaşlarınızı

ormanda öldüren kim?" diye bağırarak devam etti.

Edel'in demirci babası, "Kraliçe!" diye bağırdı.

Tom kılıcını çekip Velmal'i işaret ederek "Size yalan söylüyor!" diye haykırdı. Kalabalık döndü ve Tom'u görünce hepsinin yüzü öfkeyle doldu.

"Casus geri dönmüş!" dedi biri. Kalabalık yön değiştirip doğruca Tom'un üzerine yürümeye başladı.

Tom'un ormanda kurtardığı kadınlardan biri, "Durun!" diye araya girip onu korumaya çalıştı.

Kalabalıktan hayrete düşmüş birkaç kişi, "Keytlin!" diye çığlık attı. Aralarından bir adam öne çıktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Karıcığım! Bu gerçekten sen misin?"

"Bu çocuk ve arkadaşı düşmanınız değil," dedi kadın. "Hepimizi onlar kurtardı."

Kurtardıkları diğer köylüler de Elenna'yla beraber meydana çıkıp kalabalığa doğru koşmaya başladı. Onları seven eşleriyle, dostlarıyla kucaklaşıyorlardı. Meydan bir anda panayır yerine dönmüş, insanların cıvıltılı konuşmaları tüm köyü doldurmuştu. Babasını kucaklayan Edrik'i gören Tom, bu Görevde kurtardıkları hayatları düşünüp, kendisiyle ve arkadaşlarıyla gurur duydu.

"Yeter!" diye gürledi Velmal. "Kraliçe Romaine'e saldırmak zorundayız!"

Köylüler, Tom ile büyücünün arasında kalmış, kafaları karışmıştı. Sessizce bir Tom'a, bir de büyücüye baktılar.

Velmal'i gösteren Tom, "Asıl ona karşı

savaşmalısınız," dedi. "Arkadaşlarınızı ormanda tutsak eden onun kara büyüsüydü. İnsanları kraliçeye düşman edip, bütün krallığı yönetmek istiyor."

Velmal'in gözleri öfkeyle parladı. Edel'in babası, Velmal'e dönüp "Köyümüzü terk et!" diye bağırdı. "Yoksa sonuçlarına katlanırsın."

Velmal kahkaha attı. "Siz aptal insanlar bana zarar verebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Mor bir dumanla beraber yükselmeye başladı. İnsanlar çığlık çığlığa geri kaçıştı.

Tom kılıcını kavrayıp kararlı bir sesle, "Onu bana bırakın!" diye bağırdı. Velmal'e

doğru koşup arabaya tırmandı. Fakat kılıcını savurduğunda büyücü, onun yetişemeyeceği kadar yükselmişti.

Tom, "Dövüş benimle korkak!" diye seslendi büyücüye.

Velmal, "Beni bekleyen çok daha büyük savaşlar var, zamanımı bir oğlan çocuğu için harcayamam!" dedi. Etrafına sardığı pelerini kendi içine katlanmaya başladı ve Tom daha ağzını açamadan bir kargaya dönüştü. Kanatları simsiyahtı ve ölümcül bir gagası vardı. Çatlak bir sesle gaklayıp havada daireler çizdikten sonra, kuzeye doğru uçtu.

Köylüler sakinleşince Edrik, Tom'un yanına gelip "Sana özür borçluyuz," dedi.

Tom gülümsedi. "Özür dilemenize gerek yok. Velmal'in büyüsü öyle kuvvetlidir ki insanların aklını kolayca zehirleyebilir."

"Yine de," diye devam etti Edrik, "bu akşam sizin onurunuza bir ziyafet düzenlemek istiyoruz. Fazla yiyeceğimiz yok ama neyimiz varsa hepsi sizindir."

Tom başını sallayıp Fırtına'nın eyerini kavrayarak, "Teşekkür ederiz," dedi. "Fakat Kayonya'da yapmamız gerekenler bitmedi. Ve bu Görevi bir an önce tamamlamalıyız."

Edrik anlayışla başını salladı. "O halde size bol şans diliyorum."

Tom, Fırtına'nın sırtına atlayınca Elenna da arkasına tırmandı.

Etraflarına toplanmış olan köylülere, "Hoşça kalın," dedi.

Fırtına'yı bir kez daha köyün çıkışına doğru sürerken, bu kez arkasında öfkeli çığlıklar değil alkışlar ve tezahüratlar vardı. Kapıyı geçip açıklığa ulaştılar. Tom, tam atını dörtnala sürecekti ki başına korkunç bir ağrı saplandı.

Acıyla haykırdı ve eyerden kayıp yere düştü.

Elenna korkuyla, "Tom!" diye bağırdı. "Ne oldu?"

Tom yere çok sert çarptı ama bu acı, beynini deliyormuş gibi gelen ağrıyla kıyaslanamazdı bile. Baskı her geçen saniye artıyor, kendini başı patlayacakmış gibi hissediyordu.

"Konuş benimle!" dedi Elenna.

Tom, arkadaşının sesini çok uzaktan geliyormuş gibi duyuyordu. Elinden inleyip

parmaklarını şakaklarına bastırmaktan başka bir şey gelmiyordu. Aniden etrafına karanlık bir perde çöktü.

Gözlerinin önünde bir görüntü belirmeye başladı: Yerde hareketsiz yatan bir kadın vardı. Kadının yüzü ona dönüktü ve Tom, onun annesi Freya olduğunu gördü. Yüzünde hiçbir hayat belirtisi yoktu.

Elini uzatıp çaresizce, "Anne!" diye mırıldandı.

Annesinin çatlak ve solgun dudakları hareket etmedi.

Birden derinden gelen, korkunç bir kahkaha duyuldu.

Tom, annesinin yüzüne dokunmaya çalıştı. Fakat görüntü giderek küçülüyordu. Tom, "Lütfen, geri dön!" diye yalvardı ona.

Birden omuzunda bir el hissetti. Artık birinin konuştuğunu duyabiliyordu.

"Tom?"

Gözlerini kırpıştırıp etrafına bakınca Elenna'yı gördü. Köyün çıkışında, yerde yatıyordu. Fırtına onu burnuyla hafifçe dürtünce dizginleri çıngırdadı. "İyiyim, merak etmeyin," diye mırıldanıp sendeleyerek ayağa kalktı.

"Ne oldu?" diye sordu Elenna.

"Bir çeşit görüntü," dedi Tom. "Son malzemeyi bir an önce bulmak zorundayız."

Bacaklarında hiç kuvvet kalmamış olsa da kendini zorlayıp Fırtına'nın eyerine geri tırmandı.

Elenna, onun beline tutunup "Nasıl bir görüntüydü peki?" diye sordu endişeyle.

"Sanırım geleceği gösteriyordu," dedi Tom. "Ve bunun gerçekleşmesine engel olmak zorundayız Elenna."

Canavar Peşinde Serisi

Kargaşa Dünyası kitaplarıyla devam ediyor.

Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın.

Karşınızda

ARILAR KRALİÇESİ VESPİK

Tom, annesi Freya'yı ve Kayonya ülkesini Velmal'in lanetinden kurtarabilecek mi?

GİRİŞ

Kayonya Kraliçesi Romaine, kuzey kulesinin penceresinden içeriye süzülen arıyı dikkatle izliyordu. Arıya öfkeyle vurdu ve onu yere yapıştırıp topuğuyla ezdi. Genç büyücü Mark, ona önemli bilgiler veriyordu ama kulağının dibindeki vızıldama yüzünden hiçbir şey duyamamıştı.

"Yüksek sesle konuş!" dedi.

Mark, kraliçeye birkaç adım yaklaşarak rapor vermeye devam etti. "Majesteleri, arı istilası giderek kötüleşiyor. Halkınız paniğe kapılmaya başladı; bir şeyler yapmak zorundayız."

Derin derin iç çeken kraliçe, bakır rengi saçlarını savurarak kuleyi adımlamaya başladı. Eklemleri, kemikten yapılmış ölümcül asasını sıkmaktan bembeyaz olmuştu.

Öfkeyle "Arılar, son saray muhafızımı da kaçırdılar!" diye bağırdı. "İsyancıları ve yağmacıları durdurmaya giden askerlerimden bir avuç muhafız kalmıştı zaten... Krallığımın her yerinde kargaşa var." Asasını yere vurdu. "Ben savaşçı bir kraliçeyim ama benim elimden bile bir şey gelmiyor!"

Mark, "Majesteleri!" diyecek oldu.

Fakat vızıldamalarla birlikte yükselen çığlıkları duyunca sözü yarım kaldı. Kraliçe Romaine, genç büyücüyle beraber kulenin penceresine koştu. İkisi, aşağıya doğru eğilip şehir meydanına baktılar.

Arılar birleşerek dev bir hortum oluşturmuş, kraliçenin ne olduğunu anlayamadığı bir şeklin etrafında dönüyorlardı. Arı sürüsü iki gruba

ayrıldığında, kraliçe şeklin ne olduğunu gördü ve ağzı hayretle açıldı.

Meydanın üzerinde, kocaman bir yaratık uçuyordu. Sırtından dört kanat çıkmıştı. Gövdesi bir insanınkine benziyordu ama üstü sarı siyah çizgilerle ve tüylerle kaplıydı. Arkasındaki uzun, korkunç iğne yemyeşil parlıyordu.

Romaine nefes nefese, "Bu, kraliçe arı olmalı!" dedi.

Küçük arıların, kaçan halkının üzerine bir bulut gibi çöktüğünü görünce çığlık attı. İnsanlar çaresizce arılardan kurtulmaya çalışsalar da onlar kimseye acımıyor, herkesi tekrar tekrar sokuyorlardı. Kraliçe yumruklarını sıkarak "Tüm bunlar nasıl olabilir?" dedi.

"Kara büyücü Velmal'in işi bu," diye

açıkladı Mark. "Topraklarınızda boy göstererek gittiği her yere karmaşa ve yıkım götürdü. Karşınızdaki dev arı Vespik de Velmal'e boyun eğdi. Kraliçe arı başkente saldırmaya cesaret ettiğine göre, Velmal'in kendisi de çok uzakta olmayabilir. Belki de..."

Kraliçe Romaine büyücünün sözünü keserek "Şuraya bak!" dedi. Vespik, gözlerini Romaine'e dikmişti ve sürüsünü de peşine katarak hızla kuleye doğru uçuyordu. Canavar vızıldayarak pencerenin önünden geçti. Pörtlek gözlerini kraliçeye dikmişti.

Kule gümbürtüyle sarsılınca Romaine pencereye tutunup, "Kulemin duvarlarını dövmeye nasıl cesaret edebilir!" dedi.

Arılar sürü halinde pencereden içeri dalıp doğruca Mark ile Romaine'e yöneldiler.

Arılardan ikisi iğnelerini boynuna saplayınca Kayonya Kraliçesi çığlık atarak sokulan yere sert bir şaplak indirdi.

Büyücü ise ellerini açıp bir büyü mırıldanmaya başladı. Kendisiyle kraliçenin etrafında mavi bir baloncuk oluştu. Arılar engeli aşıp içeri giremiyor, öfkeli vızıltılarla balona çarpıp geri sekiyordu.

"Burada kapana kısılmışken halkıma nasıl yardım edebilirim?" diye sordu kraliçe.

Ciddileşen Mark "Şu anda bize yardım edebilecek tek bir kişi var," dedi. "Bütün Kayonya'yı bu kötü büyücüden koruyabilecek tek bir kurtarıcı..."

Kraliçe Romaine, baloncuğun içinde kalmış bir arıyı avucunun içine alıp iğnesine aldırmadan ezerken "Şu 'kurtarıcı' elini çabuk tutsa iyi olur..." dedi.